

GASTRONOMIE

‘Inderdaad: *gastronomische* bedragen,’ herhaalde Faye Abernattie gnuivend en nadrukkelijk. Iedereen schoot in de lach. Deze week nog had een rechter een misnoegde restaurantklant gelijk gegeven. De vrouw had restaurant *Kokkerel* aangeklaagd wegens te duur in verhouding tot het product. Maurice Dujardin van de *Kokkerel* kreeg eindelijk wat hij verdiende. Abernattie, aanpalend restaurateur in het iets nederiger *Sea & Shells*, kon haar tevredenheid niet op. Gerechtigheid was geschied. De *Kokkerel* zou gas terug moeten nemen wat de prijslijsten betrof. Snobs en blasés zouden ergens anders hun toevlucht moeten zoeken. Of zich verwaardigen de *Sea & Shells* binnen te treden, de echte wereld van het eerlijke voedsel.

‘*Misschien,*’ flitste het op een onbewaakt ogenblik door Fayes hoofd, ‘*misschien is het ogenblik aangebroken voor wat nieuwe gerechten. Een tegenzet? Nee: de doodsteek,*’ terwijl ze zelf nog naglunderend in verband met haar oneliner het gezelschap in taverne *Modest* haar intelligentste glimlach schonk. Op datzelfde ogenblik betrapte patron Carl van de *Modest* (leunend op zijn tapkranen) haar op een grimlach.

‘Vrouwen!’ schoot het door diens hoofd. Hij zwierde zijn keukenhanddoek over zijn linkerschouder als een flagellant.

De *Modest* werd vooral gefrequenteerd door *horecanen* op hun eigen sluitingsdagen. Bij de meesten was dat de dinsdag. De *Modest* bleef dus op dinsdagavonden tot in de late uren the place to be voor chefs, kelners, obers, geranten, koks, sommeliers en fijnproevers van divers pluimage. Er werd zelden of nooit over voedsel en drank gesproken. Meestal ging het over geld, en werd er duchtig gedronken en gerookt.

Joppe Meivink was in deze biotoop een gedeisd toeschouwer. Hij had drie faillissementen als restauranthouder achter de rug (*Bistrot Français, Grill Suzy Q* en *Mushroom*). In de pikorde van de huidige *horecaantjes* stond hij dus vrijwel achteraan. Zijn gezicht vertoonde een permanent misprijzen voor de mensheid. Het was een publiek geheim dat hij tegen betaling stiekem ging koken bij de rijken – stiekem, want ‘de fiscus’ zat permanent achter zijn vodden. Joppe Meivink was een genie met heilbot, tong en rog. Helaas was hij ook herhaalde malen iets te creatief geweest met boekhouden. Tot op heden beklagde Joppe het zich bitter dat hij zich niet tot de kookboeken had beperkt.

Elke dinsdag rond elf uur in de avond betrad Maurice Dujardin ('zwezerik' voor de vijandelijke intimi) het pand van Carl & Cie. Zo ook nu, op deze stormachtige dinsdag, – zijn eerste entree na de rechterlijke uitspraak. Servetten en bierviltjes werden van de tafels geblazen. Maurice kwam onbevangen binnen, met in zijn zog zijn chef-kok, een keukenhulp en een wijnkelnerin, die door de wind bijna weer naar buiten werd gezogen. Moedig glimlachend passeerde de manager van de *Kokkerel* het *Sea & Shells*-groepje, dat zich eensgezind en iets nadrukkelijker dan gewoonlijk had omgedraaid toen hij binnenkwam.

'Ha, Faye! Alles kits in de *kitchen* van de zee, meiske?'

'Wie het eerst het woord neemt, staat gewoonlijk sterker', dacht Maurice.

'Jaja Maurice: boter bij de vis, hé!'

Dat was dus duidelijk buiten de waardin gerekend.

'*Verdomd serpent.*' (Weer een gedachte)

Gelach alom. Carl veerde verheugd van zijn tapkranen op: leven in de brouwerij. Joppe Meivink schaterde zo hard dat hij nooit ofte nimmer nog moest rekenen op een job in de keuken van de *Kokkerel*. Maurice probeerde de donkere blikken uit zijn ogen weg te knippen, maar kreeg geen controle over zijn mondhoeken. Hij palmde met zijn gezelschap de overgebleven plaatsen aan de toeg in en knikte naar Nand Dagschotel van de *Patria*, die andermaal door een overdaad aan Duvels niet goed meer wist 'van welke parochie hij was', zoals ze hier zeggen.

'Nand! Hoe is het? Reeds een beetje onder de olie?'

Nand reageerde alleen met afwerende lichaamstaal en pulkte zijn veertigste sigaret uit een pakje.

'Binnenkort is 't helemaal gedaan hé met peuken in het restaurant?! Ook in de zogenaamde rookruimtes!'

Het kwam er voor de *Kokkerel*-baas vanavond op aan de aandacht vooral op anderen te vestigen. Die feeks van een Faye zou hem wel de hele avond...

'*Zwezerik...*' ving hij op. Zie je wel. Niet reageren.

'Carl!'

'Meneer Dujardin. En goed en ook schoon gezelschap. Wat mag dat zijn vanavond?'

Af en toe keek iedereen gezamenlijk verontrust naar buiten, waar een februari-storm door de straat gierde en met diverse uithangborden en panelen aan het rammelen was. Het misprijzende mombakkes van Joppe Meivink klaarde bij elke windstoot even op: hij hoopte wellicht op een allesvernietigende tornado, die vooral de welstellende horecazaken in deze stad en hun pompeuze chefs treffen zou. De storm bolde zijn wangen en blies warrelende serpentines stuifsnieuw voor zich uit. Af en toe bogen de grote ramen van de *Modest* vervaarlijk.

Faye Abernattie daalde na een plasintermezzo de trappen af en stevende recht op het *Kokkerel*-groepje af.

‘En, Maurice: al een beetje bekomen van de prijzenslag?’

Maurice Dujardin probeerde kunstmatig in een lach te schieten, maar dat lukte niet echt, het werd een mislukte auditie van een grimlach. Zijn personeel spreidde eenzelfde mimische wrangheid tentoon.

‘Ik verzuur tenminste de markt niet hé, Faye. Nooit werk ik onder de prijs.’

‘Gaan madame Porsche en meneer Corvette nu nog willen komen met zulke zotte prijzen in de *Kokkerel*?’

‘Gij rijdt toch ook met zo’n Cabriotoestand?’

‘Ja: een Cabrio *Bouillabaisse*,’ gnuifde de wijnkelnerin van de *Kokkerel* samen-zweerderig.

Faye Abernattie, leeuwin, richtte zich nu uitdrukkelijk tot haar: ‘De *Kokkerel* wordt een dumpzaak hé. Wat ga je die goedkope klanten nu inschenken? Zure wijn? Azijn? Rechtstreeks van de zuidflanken van *den Aldi*?’

‘Da’s nog altijd beter dan die viswijn... eh... piswijn van bij jullie, viswif,’ beet de vrouw haar toe. ‘Daar heb jij niet eens een sommelier voor nodig.’

Bij deze goedkope woorden ontplooidde Maurice Dujardin zijn breedste glimlach. Faye Abernattie schudde meewarig haar hoofd en droop weer af. Achter haar weerklonk overwinnaarsgelach.

Omstreeks kwart voor middernacht dook traiteur John nog handenblazend de *Modest* binnen, in voorspelbaar ornaat: een haastig van de kapstok geplukte overjas met opstaande kraag boven zijn horecaplunje (: wit, streepjes, blauw). Niet zelden vertoonde deze outfit sporen van voedsel, maar men verdacht John ervan deze opzettelijk aan te brengen. Hard labeur tot laat in de nacht, weet je wel. Zichtbare arbeid. Hij evolueerde van iedereen naar iedereen, en slaagde erin voor de derde opeenvolgende week zijn *leatherman* te showen, die hij van de horecavereniging *MEALS ON WHEELS* cadeau had gekregen voor diverse verdiensten. Zijn *leatherman*, een glanzende luxe-uitvoering van het klassieke Zwitsers mes, maar dan wel met maar liefst negentien mogelijkheden, was zijn trots. Alleen de *fine fleur* van het traiteurdomein kreeg er zo een van *MEALS ON WHEELS*. ‘Altijd handig, overal. Ik grijp er, ik ga niet overdrijven, tien tot twintig keer per dag naar, ik zweer het u!’

Het ingebouwde knipmes zag er het vervaarlijkst uit.

‘Waarom zitten er negentien eh... dingen in?’ informeerde Joppe Meivink. ‘En geen twintig bijvoorbeeld?’ (John was niet te beroerd ook bij deze verloren kerel zijn opwachting te maken – kwestie van aandacht; Joppe voelde zich daardoor

weer even bij de mensheid betrokken, tot de geweldige John dan weer naar een ander groepje verdween).

‘Twintig zou te symbolisch zijn,’ poneerde de traiteur met grote stelligheid.

‘Moogt gij daar zomaar mee rondlopen?’

‘Ik loop er wel niet mee te zwaaien hé, Joppe. Ziet ge dat mes? Ziet ge mijn handpalm? Vergelijk die eens? Ik... ’

(John was dertig jaar geleden dienstplichtig para geweest bij de Belgische strijdkrachten. Hij beweerde dat hij een mens binnen de vijf seconden kon doden met zijn blote handen. Daarbij bediende hij zich graag van het woord *charcuterie*.)

‘Er zit ook een getande zaag in, kijk.’

John toverde na enkele ingrepen een haaiachtig instrument uit zijn *leatherman* tevoorschijn.

‘Amai,’ deed Joppe, maar dat meende hij niet.

Op dat ogenblik tuimelde Nand Dagschotel wederom van zijn barkruk. Wederom, want dat gebeurde wel vaker. Daarom keek niet iedereen opzij: men verdacht Nand ook van opzettelijkheid in dat verband. Nand krabbelde dus uiteindelijk weer recht. Intussen rukte de storm de laatste staande plant (nou: iets kunstmatigs altijdgroens) van op het trottoir voor de *Modest* weg. Carl had geen tijd gehad zijn voorraadge siergroen binnen te slepen. De potplant kukelde midden op straat, maar hinderde hierbij niemand, gezien het late uur en de ligging van de *Modest*. Het ding tolde, bevolen door de wind, nog even heen en weer en brak ten slotte tegen de trottoirband in stukken, waardoor een deel van de potgrond als zwarte sneeuw door de straat stooft.

Voortekenen worden door de mensen ofwel niet gezien ofwel niet geïnterpreteerd. Die zwarte sneeuw stooft onbewaakt en ongezien verder door de stad, de witte slangen stuifsnieuw achterna. Dat westernachtig stofwolkje was de voorbode van naderend onheil. Een halfuur later wapperden bliksemserpentes boven de stad, terwijl een vreemde februaridonder ergens in de onmiddellijke verte aan het grollen sloeg. Intussen wakkerde ook de storm nog aan. Het was een ongeziene en ongehoorde combinatie.

(Ergens in een groot huis op de tweede verdieping stond een slapeloos nachtkind door het venster te kijken naar het tempeest. ‘God schroeit met zijn lastoestel de ozongaten weer dicht,’ dacht het. ‘Hij is boos op de mensen omdat ze gaten in zijn hemel hebben gemaakt. Maar morgen ruikt het weer lekker in de stad, zoals na elk onweer.’)

De verzamelde *horecanen* in de *Modest* keken ontzet opzij, alsof iemand op hetzelfde ogenblik hevig aan hun hoofden rukte. Simultaan klaptten de deuren naar het sanitaire compartiment en de dubbele voordeur open. Een kolk van stof en straatvuil wervelde vanuit onverwachte hoek naar binnen en door de hoofdingang weer naar buiten, onmiddellijk gevolgd door een *stampede* van tientallen dolle wolven die wervelden en kolkten.

'*Gastronomisch,*' flitste het weer door Faye Abernattie's brein, maar tijd om daarover na te denken had ze niet. Met een dreigend, sonoor gebulder, aangepord door gerinkel van scherven en oudtestamentisch gefluit van wind, passeerde iets machtigs, iets naamloos, ijlings door de *Modest*, door de hele straat, door diverse horecazaken, en het kwam van ver, en het ging nog ver door, en het liet een spoor van vernieling achter, terwijl mensen opzij sprongen, ineens doken, elkaar vastgrepen, knielden, naar hun hoofd grepen of op de grond vielen.

Hoelang het geduurd had?

Eeuwenlange seconden, zestien minuten lang.

Lang genoeg om de prijslijsten en menu's van de restaurants en bistro's door elkaar te hutselen, aartsrivalen Faye Abernattie en Maurice Dujardin in een dodelijke omhelzing te dwingen, traiteur John met het getande zaagje van zijn *leatherman* door zijn linkeroog zieltogend naar de Spoed van het UZ te doen transporteren, patron Carl tegen zijn geaardheid in bovenop een inmiddels dode wijnkelnerin aan te treffen en menig ander stedeling uit de onmiddellijke omgeving gewond of gestorven te betreuren.

Nand Dagschotel, kampioen van het vallen, overleefde de ravage.

Joppe Meivink, pechvogel, werd buiten westen geknokt door een zwevende kapstok, bood van dan af nergens meer weerstand tegen en vrijwaarde aldus zijn lijf van overlijden, omdat hij per toeval onder een beschermende tafel met een marmeren blad was beland.

Zeven dagen later zat de *H. Horekerk* op het *Thomas van Aquinoplein* stampvol. Anderhalf jaar later werd door het straatnamencomité de bewuste straat herdoopt tot de *Nicolaas van Myrastraat*. Voorheen was het de *Dollemanstraat* geweest.